

Warszawa, dnia 28 czerwca 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 302/24

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SO Beata Tymoszów

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SR (del.) Izabela Kościarz - Depta

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Sylwia Pulkowska

4. przy udziale prokuratora Grzegorza Łaby

po rozpoznaniu dnia 28 czerwca 2024 r.

5. sprawy P. Z. (1), syna R. i G., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwa z art. 202 §3 kk, art. 202 §4a kk, art. 207 §1 kk, art. 178a §1 i 4 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i jego obrońcę

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 30 listopada 2023 r. sygn. akt IV K 633/23

11. stosując ustawę Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 26 listopada 2021 r. do dnia 30 września 2023 r. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony w pkt VIII łączny zakaz przebywania w obiektach służących wychowaniu, edukacji lub opiece nad małoletnimi podwyższa do lat 12 (dwunastu); w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu państwa na rzecz adw. L. P. kwotę 1033,20 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatku VAT; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Beata Tymoszów SSO Ludmiła Tułaczko SSR (del.) Izabela Kościarz - Depta

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 302/24	
Załącznik dołącza się w każdym	3		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ z dnia 30 listopada 2023r. , sygn. akt IV K 633/23		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające				

znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
	<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
	Lp.	<p>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego</p>		
		<p>3.1.- w zakresie skazania za występki z art. 207 § 1 k.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu</p> <p>– rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

	zasadny albo niezasadny		
	<p>Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie gdyż miała charakter typowo polemiczny. Do takiego wniosku prowadzi już lektura petitum środka odwoławczego, w którym to fragmencie w istocie nie wskazano na czym polegać by miały oba zarzucane uchybienia.</p> <p>Uzasadnienie apelacji przekonuje natomiast, że zawiera ona jedynie subiektywne przekonania skarżącego, nie poparte konkretnymi argumentami znajdującymi osadzenie w materiale dowodowym, a przekładające się na rzeczywiste błędy sądu meriti.</p> <p>Gdy więc chodzi o przypisane oskarżonemu przestępstwo znęcania się nad babcią – D. L., utrudnienie korzystania z łazienki było tylko jednym z przejawów tego czynu, ale przecież niejedynym. Z</p>		

zeznań samej pokrzywdzonej oraz pozostałych świadków wprost wynikało, że P. Z. (1) ubliżał babci, wyzywał ją, awanturował się w nocy uniemożliwiając odpoczynek. Oskarżony korzystał z mieszkania babci, wiedział również, że jest ona w podeszłym wieku i schorowana. Te same sytuacje czy krzyki kierowane pod adresem osoby młodszej, sprawniejszej fizycznie mogłyby być przez nią odebrane inaczej (np. jako przejaw nierozumienia, kłótnię), inaczej zaś odbierała je pokrzywdzona. Bez wątpienia opisane zachowanie oskarżonego powodowało znaczny jej stres i cierpienia. Co zaś się tyczy kwestii remontu łazienki, obrońca oskarżonego nie dostrzega, że ów „remont”, mający w istocie doprowadzić do opuszczenia mieszkania przez D. L., sprowadził się do wymontowania sprzętów, zniszczenia łazienki i zaprzestania na okres kilku miesięcy,

dalszych prac.
Wbrew jednak
twierdzeniom
obrońcy, powodem
tego stanu rzeczy nie
był brak środków
finansowych, czyli
okoliczność
niezależna od
oskarżonego, jako że
na remont otrzymał
on pieniądze od
samej
pokrzywdzonej, a
jedynie jego chęć
uprzykrzenia życia
D. L. po to,
by wyprowadzić się
pozostawiając go
samego w lokalu.
Nie może zatem być
żadnych wątpliwości
co do słuszności
przypisania
oskarżonemu
występku z art. 207 §
1 k.k.

Równie chybione,
a przez to nie
zasługujące na
aprobatę jest
twierdzenie o rażącej
niewspółmierności
(surowości)
kar jednostkowych,
wymierzonych
oskarżonemu. W
dacie popełnienia
przypisanych mu
czynów P. Z.
(1) był osobą
wielokrotnie karaną
za przestępstwa
umyślne o znacznym
ciężarze, godzącym
w różne dobra
chronione prawem.
Zaskarżonym
wyrokiem uznano go

winnym popełnienia
m. in występku
z art. 202 §
3 k.k., zagrożonego
karą pozbawienia
wolności od 2 do
15 lat. Skazanie
zatem na karę
3 lat pozbawienia
wolności osoby
uprzednio
wielokrotnie
karanej, zważywszy
na liczbę
zabezpieczonych od
oskarżonego plików i
ich charakter, żadną
miarą nie może
być uznane za karę
zbyt surową. Tym
bardziej nie da się
uznać za taką, kary
6 miesięcy
pozbawienia
wolności,
wymierzonej za czyn
z art. 202 § 4a
k.k., którego dolna
granica ustawowego
zagrożenia wynosi 3
miesiące
pozbawienia
wolności.

Podobnie – kara 6
miesięcy
pozbawienia
wolności orzeczona
za trwający blisko
rok występki
znęcania się nad
babcią, która
zaoferowała
oskarżonemu
mieszkanie,
zapewniała też
utrzymanie i której,
choćby z racji wieku,
winien on szacunek.
Tymczasem o

nagannym,
bezprawnym jego
zachowaniu mówiła
nie tylko
pokrzywdzona i
pozostali
świadkowie, ale
– pośrednio –
przyznawał sam
oskarżony
wyjaśniając o
podejmowanych na
skutek wezwań
sąsiadów częstych
interwencjach
Policji,
spowodowanych
awanturami czy
głośnym słuchaniem
przez niego muzyki.

Uwzględniając
wcześniejszą
kilkakrotną
karalność za
przestępstwa
związane z
naruszeniem
bezpieczeństwa w
komunikacji
(ostatnie skazanie
nastąpiło na 6
miesiący przed datą
czynu przypisanego
w punkcie VI) ,
karę dwóch lat
pozbawienia
wolności
wymierzoną za ten
czyn uznać należy
za adekwatną do
stopnia szkodliwości
społecznej oraz
zawinienia
oskarżonego.

Wniosek

	<p>zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 207 § 1 k.k, a także znaczne złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia wolności w konsekwencji wymierzenie nowej kary łącznej w rozmiarze nie przekraczającym 3 lat pozbawienia wolności zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
	<p>Wobec niezasadności zarzutów i tym samym - braku przesłanek z art. 414 § 1 k.p.k. wniosek o uniewinnienie oskarżonego oraz złagodzenie orzeczonych kar, nie zasługiwał uwzględnienie. Trzeba także podkreślić, że brak było podstaw do zmiany wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, która obejmowała skazania za cztery</p>		

	<p>odmienne rodzajowo czyny, naruszające różne dobra chronione prawem i popełnione w różnych miejscach i czasie. Stąd też brak owej łączności podmiotowej i przedmiotowej wykluczał możliwość zastosowania zasady absorpcji kar.</p>		
Lp.	<p>Zarzuty podniesione w apelacji prokuratora</p>		
	<p>3. 2. - w zakresie rozstrzygnięć z punktów I i II wyroku – obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia , to jest art. 413 § 1 pkt. 4 k.p.k. poprzez błędne przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu i o popełnienie których go oskarżył;</p> <p>- w zakresie punktu VIII wyroku – obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, to jest art.90 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>k.k. poprzez błędne określenie łącznego wymiaru środka karnego w związku z wymierzeniem za zbiegające się przestępstwa środków karnych tego samego rodzaju w postaci zakazu przebywania w obiektach służących wychowaniu, edukacji lub opiece nad małoletnimi na okres lat 10 , podczas gdy łączny wymiar tego środka karnego powinien wynosić powyżej 10 lat – zgodnie z dyrektywami łączenia środków karnych;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasadny okazał się wyłącznie zarzut obrazy prawa materialnego.</p> <p>Zgodnie z art. 86 § 1 k.k., stosowanym na mocy art. 90 § 2 k.k. odpowiednio do łączenia środków karnych, sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Z</p>				

zaskarżonego wyroku wynika, że wobec P. Z. (1), w związku ze skazaniem za występki z art. 202 § 3 k.k. i art. 202 § 4 a k.k., orzeczono dwukrotnie środki karne w postaci m.in. zakazu przebywania w obiektach służących wychowaniu, edukacji lub opiece nad małoletnimi na okres lat 10. W takiej zaś sytuacji, łącząc te jednostkowe środki, Sąd Rejonowy powinien był orzec karę łączną w rozmiarze wyższym aniżeli lat. 10.

Nie zasługiwał natomiast na uwzględnienie pierwszy z podniesionych zarzutów.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie wtedy, gdy na jego niekorzyść wniesiono środek odwoławczy, a jeśli pochodzi on od podmiotu kwalifikowanego – wyłącznie w razie stwierdzenia podniesionych w nim uchybień. Jeśli zatem sąd stwierdza, że zarzut czy

uchybie nie
sygnalizowane
apelacja prokuratora
nie wystąpiło,
choćby nawet wyrok
obarczony był wada
nie możliwości
dokonania jego
zmiany na
niekorzyść chyba, że
zachodzą warunki
opisane w art. 440
k.p.k.

Obraza art. 413
§ 1 pkt. 4
k.p.k. ma miejsce
wówczas, gdy sąd
nieprawidłowo
przytoczy treść aktu
oskarżenia w
zakresie dotyczącym
zarzutu stawianego
oskarżonemu.

Wynika to wprost z
gramatycznej
wykładni przepisu,
w którym mowa jest
właśnie o obowiązku
przytoczenia opisu i
kwalifikacji prawnej
czynu, którego
popelnienie
oskarżyciel zarzucił
oskarżonemu. Za
obrazę podpadającą
pod ten przepis nie
może zaś być uznane
orzeczenie sądu,
będące
konsekwencją
wadliwego
przytoczenia treści
aktu oskarżenia w
sytuacji, gdy sąd
uznaje oskarżonego
za winnego
„zarzucanego
czynu”. W zależności
od konkretnego

układu procesowego występującego w sprawie, jest to bowiem albo nieprecyzyjnie opisane rozstrzygnięcie sądu (art. 413 § 1 pkt. 5 k.p.k.) albo błąd w ustaleniach faktycznych. Jeżeli zatem wadliwość opisu czynu przypisanego oskarżonemu polega tylko na ułomności „technicznej”, ale jego podstawą są pełne i prawidłowe ustalenia faktyczne, możliwe jest poprawienie tego błędu przez sąd odwoławczy w ramach uwzględnienie zarzutu obrazy prawa procesowego. Jeśli zaś owa zmiana wyroku miałyby być konsekwencją poczynienia dodatkowych ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego, jest ona możliwa jedynie wtedy, gdy zarzut mający za swą podstawę art. 438 pkt. 3 k.p.k. został podniesiony w apelacji i okazał się zasadny. Żadna z tych sytuacji nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Istotnie – opisane w punktach I i II aktu oskarżenia czyny zarzucane P. Z. (1) sprowadzać się miały, gdy chodzi o znamiona czasownikowe, do „rozpowszechniania treści pornograficznych z udziałem małoletnich i treści pornograficznych związanych z posługiwaniem się zwierzęciem”, a także „treści pornograficzne przedstawiające wytworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej w postaci plików zdjęciowych” poprzez ich rozsyłanie uczestnikom portalu oraz do posiadania utrwalonych w postaci elektronicznej treści pornograficznych z udziałem małoletnich oraz „treści pornograficznych przedstawiających wytworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej w postaci plików zdjęciowych” . Zaskarżonym wyrokiem Sąd uznał

P. Z. (1) za
winnego tychże
zarzucanych mu
czynów, jednakże ich
opis zawarty w
komparycji
orzeczenia nie
przystawał do
zarzutów z aktu
oskarżenia, gdyż
– jak słusznie
dostrzegł prokurator
– nie zawierał
stwierżeń o
rozsyłaniu czy
posiadaniu treści
pornograficznych
przedstawiających
wytworzony
wizerunek
małoletniego
uczestniczącego w
czynności seksualnej
w postaci plików
zdjęciowych. Co
jednak
najistotniejsze, a co
zostało całkowicie
zignorowane przez
oskarżyciela
publicznego –
autora apelacji,
część motywacyjna
wyroku nie zawiera
jakichkolwiek
stwierżeń
pozwalających
przyjąć, że sąd meriti
takie ustalenia
faktyczne poczynił
(k. 815), co
dawałoby podstawę
do korekty wyroku
w związku ze
stwierdzeniem
obrazy art. 413
§ 1 pkt. 4
k.p.k. skoro tak,
to przyjąć należało
że ów wyrok,

oczywiście błędnie, takich ustaleń nie zawiera. Chcąc więc doprowadzić do rezultatu postulowanego w apelacji prokurator powinien był stawiać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt. 3 k.p.k.) będący skutkiem niewłaściwej oceny dowodów w postaci analizy plików zabezpieczonych na komputerze oskarżonego. Brak takiego zarzutu uniemożliwił sądowi odwoławczemu uwzględnienie wniosku oskarżyciela i to z kilku powodów.

Pierwszy, wynikający z powyższych rozważań to ten, że brak właściwie określonego zarzutu czynił apelację w tym zakresie niemożliwą do uwzględnienia, gdyż poprawienie błędnie przytoczonych w komparycji wyroku opisów czynów zarzucanych oskarżonemu skutkowałoby w istocie przyjęciem, że P. Z. (1) został również skazany za czyny inne, niż

przypisał do sądu orzekającego.

Drugi – bo zmiana opisu czynu pociągająca za sobą musiała zmianę w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (co zresztą dostrzegł skarżący). Ponownie trzeba jednak zaznaczyć, że rażąco błędnie pominął przy tym treść art. 455 k.p.k., dozwalającemu poprawienie przez sąd odwoławczy błędnej kwalifikacji prawnej czynu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, O ILE NIE WIĄŻE SIĘ TO ZE ZMIANĄ USTALEŃ FAKTYCZNYCH i ,gdy chodzi o poprawienie tej kwalifikacji na niekorzyść oskarżonego, tylko wtedy, gdy wniesiono środek odwoławczy na jego niekorzyść. Tymczasem, co wyżej wykazano, powołanie w ramach kumulatywnej kwalifikacji co do czynów z punktu I i II aktu oskarżenia także przepisu art. 202 § 4 b k.k. wymagałoby właśnie poczynienie przez

sąd odwoławczy dodatkowych ustaleń faktycznych co do „treści pornograficznych przedstawiających wytworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej w postaci plików zdjęciowych”.

Po trzecie wreszcie – brak w opisie czynów, za jakie skazano P. Z. (2) określonego fragmentu zarzutu, a w konsekwencji pominięcie w kwalifikacji prawnej art. 202 § 4 b k.k., nie prowadził do wydania wyroku rażąco niesprawiedliwego w rozumieniu art. 440 k.p.k. Nawet jednak gdyby prezentować odmienny pogląd, przepis ten w obecnym jego kształcie nie dawałby również podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w apelacji prokuratora czy uchylenia wyroku. Skoro bowiem, jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic

<p>zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo w sytuacji określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie uchyleniu, to oczywistym jest, że wykluczona została możliwość zmiany orzeczenia w tym trybie na niekorzyść oskarżonego, zaś uchylenie wyroku skazującego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nastąpić by mogło tylko wtedy, gdyby sąd odwoławczy dostrzegł konieczność ponowienia w całości przewodu sądowego albo dopatrzył się wystąpienia jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku poprzez: - wymierzenie na nowo łącznego środka karnego w rozmiarze przekraczającym jednostkowe środki orzeczone na okresy po 10 lat;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>- zmiana opisów czynów i kwalifikacji prawnych z punktów I i II komparycji wyroku, a co za tym idzie – zmianę punktów I i III wyroku</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wobec był zasadny częściowo – w zakresie dotyczącym ukształtowania na nowo łącznego środka karnego, zaś niezasadny w pozostałym zakresie – co szczegółowo omówiono w punkcie 3.2.</p>				
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego</p>			
	<p>3.3 - oskarżony w apelacji nie wyartykułował wprost zarzutów stawianych wyrokowi, ale jej treść wskazuje, że kwestionował sposób procedowania sądu, dokonana przez sąd meriti ocenę dowodów i poczynione na jej podstawie ustalenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	faktyczne, a także rozmiar orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Żaden z argumentów podniesionych w tej apelacji nie okazał się zasadny.</p> <p>Po pierwsze – nie ma racji oskarżony wywodząc, iż nie zbadano należycie stanu jego zdrowia psychicznego w dacie popełnienia zarzucanych czynów. Z opinii biegłych psychiatrów wynika bowiem, że w odniesieniu do oskarżonego nie zachodziły okoliczności wymienione w art. 31 § 1 lub § 2 k.k. Pośilkowo jedynie podnieść należy, że z bogatej karty karnej oskarżonego wynika, że był on karany za szereg różnych występków na przestrzeni wielu lat, w żadnej z tych spraw nie stwierdzono choćby ograniczenia jego poczytalności. Dokumentacja, na która oskarżony</p>			

powoływał się w apelacji została dołączona na etapie postępowania przygotowawczego, a co do części wskazywanej przez P. Z. (1) nie było to możliwe, gdyż nie leczył się on w podawanych przezeń placówkach. Niektóre z dokumentów (np. systemu (...)) wiążących się z pobytami w Izbie Wytrzeźwień, będącymi skutkiem nadużywania przez oskarżonego alkoholu są o tyle bez znaczenia, że zgodnie z art. 31 § 3 k.k. przepisów § 1 i 2 nie stosuje się, gdy sprawca wprowadził się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał albo mógł przewidzieć. Sam oskarżony zaś nigdy nie twierdził, aby zdarzały mu się epizody atypowego działania alkoholu, co zresztą mogłoby mieć miejsce tylko raz. Jeśli bowiem oskarżony wiedziałby, że na wypity alkohol reaguje atypowo, nieproporcjonalnie do ilości spożytej

doznaje ograniczenia świadomości, mając tę wiedzę powinien był po prostu zaprzestać jego spożywania. W apelacji przyznał on przecież, że miał od wielu lat świadomość swego uzależnienia, był kierowany na terapię odwykowe od alkoholu, a mimo to wpadał w ciągi alkoholowe. Sam jednak fakt głębokiego uzależnienia od alkoholu nie jest okolicznością wymagającą uzupełnienia opinii sądowo – psychiatrycznej, skoro był on znany biegłym ją sporządzającym. Trzeba także podkreślić, że oskarżony nie odpowiadał np. za kradzież alkoholu ze sklepu, co miałoby bezpośredni związek z jego nałogiem, lecz przestępstwa związane z pornografią dziecięcą. Podobnie bez znaczenia pozostaje fakt, że obecnie (a więc po upływie 3 lat od zarzutu) oskarżony podczas pobytu w areszcie pozostaje pod opieką psychologa czy

psychiatry, skoro jednocześnie nie został np. skierowany na żadne dodatkowe badania, brak też wniosku o umieszczenie go w szpitalu w związku ze stwierdzonym zaburzeniem umysłowym czy chorobą psychiczną. Dodać do tego trzeba, że na pierwszym terminie rozprawy oskarżony domagał się wprawdzie jej odroczenia, aby umożliwić dołączenie jego dokumentacji leczenia szpitalnego, ale choć sąd wniosku tego nie uwzględnił, to jednak doszło do przerwy w rozprawie a mimo to oskarżony nie dołączył jakiegokolwiek dokumentacji. Nie może być wobec tego mowy o bezzasadnym oddaleniu jakichkolwiek wniosków dowodowych w tym zakresie, co zarzucono w apelacji, jako że to oskarżony nie złożył wspomnianej dokumentacji.

Równie chybiony jest argument wadliwości postępowania

dowodowego, mającej polegać na prowadzeniu go pod nieobecność obrońcy, co naruszało prawo do obrony oskarżonego. Po pierwsze – w odniesieniu do P. Z. (1) nie zachodził wypadek obrony obligatoryjnej, a zatem udział obrońcy na pierwszym terminie rozprawy nie był obowiązkowy. Trudno zaś uwierzyć (podobnie jak postąpił Sąd Rejonowy), by administracja aresztu śledczego z niewiadomych względów przesłała do sądu korespondencję oskarżonego zawierającą wnioski dowodowe, wniosek o mediację czy uchylene tymczasowego aresztowania, a nie wysłała jedynie wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Stąd też przyjęć należało, że wniosek taki został po raz pierwszy złożony dopiero na rozprawie w dniu 21 września 2023r., choć o jej terminie oskarżony powiadomiony był ze znacznym wyprzedzeniem.

Słusznie zatem wniosek o wyznaczenie wówczas obrońcy z urzędu i odroczenie rozprawy na tym jej etapie nie został uwzględniony. Jednocześnie, na kolejnym jej terminie w dniu 16 października 2023r. obecny był i oskarżony i jego obrońca, a Sąd umożliwił im zajęcie stanowiska w kwestii ewentualnych wniosków dowodowych (w tym – potrzeby przesłuchania świadków) i właśnie ze względu na uwzględnienie jednego z takich wniosków wyznaczono kolejny termin rozprawy na 21 listopada 2023r., na który doprowadzono oskarżonego i stawił się jego obrońca. W tym stanie rzeczy nie może być mowy o jakimkolwiek naruszeniu prawa do obrony (art. 6 k.p.k.), skutkującym nierzetelnością procesu.

Co zaś tyczy się uwag oskarżonego odnośnie rzekomej „zmowy” jego rodziny, mającej na celu

wyeksmitowanie go z mieszkania zajmowanego wspólnie z babcią, jest to twierdzenie nie tylko typowo polemiczne i gołosłowne, ale przede wszystkim – nielogiczne. Skoro bowiem D. L. pomogła oskarżonemu w trudnej dla jego sytuacji życiowej i sama zaoferowała lokum, to trudno uwierzyć, by obecnie bezpodstawnie oskarżała wnuka. Co więcej – on sam przyznawał się a to do wytrącenia telefonu z jej ręki, a to do podniesionego głosu (krzyków w rozmowie z pokrzywdzoną), czy wreszcie do uderzania jej dłonią w twarz w celu rzekomego orzeźwienia. Żadna z przesłuchanych osób nie podawała nic ponad to co usłyszała czy sama zobaczyła, a przeciwnie – świadkowie zastrzegali, że o pewnych sytuacjach mają wiedzę tylko z opowieści pokrzywdzonej i zbieżnie z jej relacją opisywały zachowanie oskarżonego. Z zapisów protokołu rozprawy , to jest

obserwacji
Przewodniczącego
rozprawie oraz treści
zeznań D. L.
nie wynika, by
zachodziły
jakikolwiek
wątpliwości co do
zdolności jej
postrzegania czy
relacjonowania
zdarzeń. Typowe dla
jej wieku problemy
ze słuchem nie
oznaczają przecież,
że pokrzywdzona
nie była w
stanie rozróżnić
natężenia siły głosu,
tonu wypowiedzi, a
przede wszystkim –
słów
wypowiadanych
przez jej wnuka. Nie
ma więc podstaw, by
– jak chciałby P. Z.
(1) – zakładać, iż
właśnie z racji wieku
pokrzywdzona
zeznawała
niezbornie i
fałszywie go
oskarżała. Za
kuriozalne zaś
należy uznać
przekonanie
oskarżonego, że
pokrzywdzona z
pewnością cierpi na
schizofrenie, która
on sam mógł się
„zarazić”, co miałyby
tłumaczyć powody
jego bezprawnych
zachowań, także
tych, związanych z
pornografią
dziecięcą.
Dowolność tych
twierdzeń

pozbawiała ich
skuteczności i
możliwości
uwzględnienia
apelacji.

Za chybiony uznać
również należało
zarzut odnoszący
się do rozmiaru
jednostkowych kar
pozbawienia
wolności.

Jakkolwiek bowiem
sąd odwoławczy
nie zmienił opisów
czynów zgodnie z
postulatami
prokuratora, to
nie mógł pomijać
przy wymiarze kar
jednostkowych,
jakiego rodzaju pliki
oskarżony posiadał
i rozsyłał innym
użytkownikom i
jaka była ich
liczba. Pornografia
dziecięca ZAWSZE
jest skutkiem
skrzywdzenia
małoletniego i gdyby
nie istniały osoby
wchodzące w
posiadanie takich
materiałów, a
następnie
rozsyłające je dalej,
nie działałoby też
sprawcy – autorzy
zdjęć czy filmów.
Rosnąca liczba
przestępstw tego
rodzaju została
dostrzeżona przez
ustawodawcę, co
skutkowało
odpowiednio
surowym
zagrożeniem karą,

której minimalna granica wynosi 2 lata pozbawienia wolności za czyn z art. 202 § 3 k.k. Wobec tego uwzględniając wszelkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, kara 3 lat pozbawienia wolności musi być uznana za karę nie tylko nie nadmiernie surową, ale wręcz wyważoną. Gdy zaś chodzi o wymiar kary za występki z art. 178 a § 4 k.k., jak już wcześniej wskazano, został on popełniony zaledwie sześć miesięcy po wydaniu poprzedniego (kolejnego) orzeczenia skazującego za taki sam rodzajowo czyn, co dowodzi niepoprawności oskarżonego i lekceważenia przez niego porządku prawnego.

Wniosek

zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 207 § 1 k.k, a także znaczne złagodzenie kar jednostkowych pozbawienia

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

wolności w konsekwencji wymiarzenie nowej kary łącznej w rozmiarze nie przekraczającym 3 lat pozbawienia wolności zarzucanego mu czynu		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie co do winy, kar		

<p>jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Niezasadność w tym zakresie wszystkich wniesionych apelacji nie mogła prowadzić do ich uwzględnienia, a więc wzruszenia wyroku, a nie zachodziły też okoliczności wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. lub art. 440 k.p.k. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, właściwie ocenił cały ujawniony materiał dowodowy i wysnuł trafne wnioski w przedmiocie popełnienia przez oskarżonego czynów mu przypisanych. Zatem, ani prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawnej ani też rozmiar orzeczonych kar nie budziły zastrzeżeń i nie dawały podstaw do zmiany wyroku</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu</p>	

<i>pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Rozmiar łącznego środka karnego		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Prawidłowo zastosowany przepis art. 86 § 1 k.k. wymaga, by przy łączeniu kar (i odpowiednio – środków karnych, arg. z art. 90 § 2 k.k.) ich łączny wymiar przekraczał najwyższy z wymierzonych środków karnych. Jeśli zatem za popełnione przez oskarżonego przestępstwa z art. 202 § 3 k.k. oraz art. 202 § 4 a k.k. orzeczono środki karne po 10 lat zakazu przebywania w obiektach służących wychowaniu, edukacji lub opiece nad małoletnimi, to łącznie taki środek karny przekraczać musiał ten okres, stąd też Sąd Okręgowy ustalił go na 12 lat – uwzględniając przy tym charakter czynów</p>		

przypisanych oskarżonemu.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Zasądzenie wynagrodzenia na rzecz obrońcy zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych	W postępowaniu odwoławczym oskarżony reprezentowany był przez obrońcę z urzędu, dlatego też, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) oraz art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. i art. 619 § 1 k.p.k. należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz	

	<p>adw. L. P. kwotę 1033,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że ze względu na sytuację osobistą oskarżonego i jego stan majątkowy oraz konieczność odbycia długoletniej kary pozbawienia wolności, obciążenie go kosztami sądowymi nie byłoby celowe i na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił go od tych kosztów.</p>	
7. PODPIS		
SSO Beata Tymoszków SSO Ludmiła Tułaczko SSR(del.) Izabela Kościarz – Depta		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Orzeczenie o winie i karze

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie i karze	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie i karze	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
o.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana